

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Subsect. 1. Orationibus demonstratur dari in Deo voluntatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

2 Deinde etiam confirmant hoc decreta Conciliorum contra haereticos Monothelitas Apollinaristas, Monophistas, deficientia in Christo Domino dari duas naturas, & duas voluntates, divinam videlicet & humanam.

3 Quae veritas de se adeo evidens est ut à Philosophis Ethnicis solo lumine naturali ductis aperte tradatur; v. g. ab Aristotele, qui *ib. 12. met. cap. 7.* disputans, an Dens optimam, ac perfectam actualement vitam habeat summa voluptate, ac perfectissima iucunditate affectam; haec verba profert; [si ita se habet Deus, sicut nos aliquando, admirabile est, quod si magis adhuc, admirabilius est; at ita se habet iucunditas in voluntate cum felicitate in scientia quidem necesse est;] vbi Aristoteles plane, & aperte fateatur Deum iucundissima vita composita ex contemplatione scientiae & fruitione voluntatis gaudere, & *ib. 7. Ethic. cap. ultimo, & ib. 10. cap. 8.* sic ait: [quod si alicuius natura sit simplex, semper eadem operatio iucundissima erit; idcirco Deus vna semper simpliciter gaudet voluptate;] sed voluptatis affectus sine dubio est actus voluntatis: ergo in Deo datur perfecta voluntas, cuius actus sit cumulus omnium voluntatum. Praeterea *ib. de mundo ad Alexandrum, prope finem*, ait, [Deus omnia, quod vult movet; & arbitratu suo omnem Rempublicam temperat;] cuius vestigiis inhaesit Marcus Tullius Cicero, *10. lib. 2. de natur. Deorum*, vbi late probat omnia vniuersaeque mundi machinæ Dei voluntate gubernari. Item Socrates apud Platonem *in Alcibiade. 1. sive de natura humana, in fine* praecipit in faciendis esse praefandum [si Deus voluerit,] ab omnibusque rebus mentem abstrahere, & convertere ad Deum docet; & in *Timaeo, sive de natura*; Deus creator à se creatos deos, id est Angelos sic alloquitur, non estis penitus immortales, neque penitus indissolubiles, non tamen solvimini nec mortis sortem sequimini, cum mea voluntas maius adhuc, & praestantius vinculum vobis contingerit; imo omnes Philosophi in hanc vnam veritatem conspirant, nullo dempto; inter quos etiam Poetas numero, teste Marco Tullio; *lib. 1. de natura Deorum*, ut serio omnes hortarentur docerentque in negotiis arduis, magnique ponderis, ut primum à Deo immortaliter ducerent principium, cuius nomine omnia negotia ad exitum felicem perducuntur: imo cunctarum gentium consensus, & lux à natura indita Dei volitionem ostendit; siue quando verum Deum colunt, siue quando superstitionibus, & inanibus sacrificiis idola prosequuntur, quia frustra vel iratos Deos placare sacrificiis, vel ab illis impetrare beneficia contenderent, & conarentur nisi putarent Deo potestatem esse volendi, quia concedere possent quicquid ab eo enixe petitur, & postulat; praecipue quia nemo est, qui non intelligat tam inferiora, quam superiora vniuersum mundum constituentia divinae voluntatis imperio, & nutu gubernari.

SVBSECTIO I.

Rationibus demonstratur, dari in Deo voluntatem.

4 Prima ratio sic; quia Deus est primum ens & prima causa omnium rerum, ac proinde

omnis perfectio, quae est in effectu Dei continetur in ipso Deo, ablatis imperfectionibus creaturarum; sed inter effectus Dei datur aliquis, qui habet voluntatem; v. g. homo: ergo perfectio voluntatis reperitur in Deo ablatis imperfectionibus; quae reperiuntur in homine & in voluntate illius; ita ut ratio perfectionis simpliciter quae reperitur admixta imperfectionibus in voluntate hominis, reperiatur formaliter in Deo; imperfectiones autem, quibus admiscetur illa ratio perfectionis virtualiter, seu eminenter contineantur in ipso, & in ipsius omnipotentia, quia quatenus entia creata debent produci ab ipso, & nihil producitur quin contineatur in producente.

Vergetur; quia ideo demonstramus dari in Deo rationem substantiae formaliter secundum rationem praecisam substantiae, eminenter secundum rationes particulares, quibus admiscetur ratio substantiae ut sic in creaturis, (quae quia imperfectionem dicant in se, non possunt formaliter contineri in Deo) sed tantum virtualiter; quia Deus producit multos effectus, qui sunt vere, & proprie substantiae; sed etiam Deus producit plures effectus, scilicet homines, qui habent veram, & propriam voluntatem: ergo vera, & propria voluntas reperitur formaliter in Deo secundum quod dicit rationem perfectionis simpliciter.

Declaro amplius hoc, quia omnis perfectio participata reperitur in eo, à quo participatur modo proportionato ipsi agenti, à quo participatur; unde quia sapientia creata est participata à Deo; item misericordia, iustitia, & reliquae virtutes, reperiuntur in Deo, quia participatur ab ipso; sed voluntas creata est perfectio participata à Deo: ergo est in Deo proportionato modo perfectioni ipsius, & secundum exigentiam excellentiae eiusdem; atqui continere formaliter rationem voluntatis secundum quod dicit perfectionem sine imperfectione est proportionato modo divinae excellentiae continere, sicut continere eminenter imperfectiones creatae voluntatis, & non formaliter, est continere cum proportionem ad propriam excellentiam: ergo Deus continet formaliter rationem voluntatis.

Confirmatur; quia Deus, ut supra demonstravimus, est summe, & infinite perfectus ac proinde continet omnem perfectionem; sed habere voluntatem est perfectio simpliciter simplex: ergo Deus continet voluntatem formaliter. Minor sic probatur. Quia ut supra tract. de ente ut sic, quæst. vtrum praescindatur ens simpliciter, nihil aliud est perfectio simpliciter simplex ut docet Anselmus, quam id quod melius est ipsum, quam non ipsum, & quam oppositum ipsius; sed dubitari non potest quin Deum posse velle, & amare sit melius, quam non posse, & se diligere quia infinitum bonum melius sit, quam amore se non prosequi: ergo tale posse est perfectio simpliciter simplex: sed posse velle, & amare est voluntas: ergo voluntas formaliter est perfectio simpliciter simplex.

Dices, voluntatem solum contineri in Deo eminenter,

Sed contra, quia eminenter, & non formaliter contineri aliquid consistit in eo, quod altior, & dignior aliqua perfectio sit, quae causat, quam illa quae causatur; sed nulla possibilis est perfectio, quae sit altior, & dignior, quam principium volitivum & volitio praecise, & abstracte considerata secundum rationem perfectionis

Nn 3 fine

sine imperfectione: ergo volitionem, seu voluntatem continet Deus non solum eminenter, sed formaliter.

9 Declaratur amplius, quia continere libertatem formaliter, & non solum eminenter est perfectio simpliciter, unde melior, quam si non contineretur formaliter, sed solum eminenter, quia dicit dominium perfectissimum, & indifferentiam perfectissimam; unde anima rationalis secundum essentiam precise concepta, quatenus distinguitur realiter à libertate, non est tam perfecta, ac quando concipitur cum libertate formali; unde si per possibile vel impossibile Deus tollerit libertatem formalem ab anima, & conseruaret animam sine illa imperfectior esset anima in eo statu se ipsa, ac in altero, in quo haberet libertatem formalem, sicut imperfectior esset anima sine intellectu formali se ipsa, quam cum illo; sed anima ut sic considerata sine libertate formali, quatenus est radix substantialis illius continet eminenter libertatem, quia passiones, & proprietates in eis etiam eminetur continetur; ergo continere formaliter libertatem est perfectius, quam solum eminenter continere illam, ac proinde continentia formalis libertatis, & non solum eminentialis est concedenda Deo, sed libertas formalis est voluntas formalis cum indifferentia, & dominio ad vtrumlibet: ergo in Deo non solum eminenter, sed formaliter datur voluntas.

10 Quod à posteriori ostenditur manifeste: quia homo creatus ad imaginem, & similitudinem Dei appellatur potissimum propter libertatem arbitrii, & propter intellectum, qui continentur in homine formaliter: ergo propter voluntatem formaliter contentam in ipso; atqui exemplar ad cuius imitationem fit aliqua imago debet formaliter continere id, quod efficitur in imagine: ergo Deus, qui est exemplar, ad cuius perfectionem fabricatur imago hominis formaliter continens voluntatem, habet etiam voluntatem formaliter.

11 Secundo sic argumentor principaliter; quia Deus est substantia viuens intellectualiter, sed substantia viuens intellectualiter non solum includit intelligere, sed velle formaliter; ergo Deus non solum includit intellectum, & intelligere, sed etiam voluntatem, & velle formaliter. Maior est certa, ut patet ex dictis. Minorem sic demonstro; quia vita adæquata intellectualis vtrumque actum complectitur, sicut perfecta beatitudo vtrumque actum continet; unde si Deus solum se intelligeret, & non se amaret ac se frueretur, ex sui amore oblectationem, voluptatem haberet, ac iucunditate infinita non perfunderetur, non beatus complete simpliciter, & absolute, sed potius incomplete & secundum quid diceretur beatus, imo miserimus omnium esset Deus, siquidem existeret in statu maxime sibi violento, quia præter naturam, imo contra naturam intellectualis, ac proinde contra impetum internum illius est non posse amare id, quod ut bonum iudicatur; sicut nullam voluptatem, gaudium, & fructum habere dicit statum imperfectissimum; atqui si Deus non haberet voluntatem, nullam voluptatem, nullum gaudium, nullam iucunditatem, & delectationem haberet, nec posset habere, quia sunt actus voluntatis: ergo esset in statu miserimo, & maxime violento quod est falsissimum.

12 Tercio sic argumentor principaliter; quia omni formalitati obiecti correspondet potentia proportionata illi; unde quia Deus est summe intelli-

gibilis, & vernus, correspondet in Deo potentia intellectiva, & intellectio, quæ comprehendat omnes gradus intelligibilitatis diuinæ, & adæquate penetret omnes formalitates illius secundum quod intelligibilis est: sed in Deo datur bonitas, & amabilitas summa, & infinita: ergo debet correspondere in Deo tali rationi obiectivæ aliqua potentia, seu actus comprehensivæ attingens omnes formalitates talis bonitatis, & perfectionis; sed nulla potentia, neque actus est comprehensivæ attingens bonitatem formaliter infinitam secundum quod talis est, & distinguitur à diuina intelligibilitate, nisi voluntas infinita, ac summus, & infinitus amor: ergo in Deo datur voluntas infinita formaliter, & summus ac infinitus amor.

13 Vergetur: quia Deus quando se cognoscit, videt in se pelagus, & abyssum infinitarum perfectionum, ut inquit Damascenus lib. 1. de fide: ergo videt se esse obiectum infinite perfectum, ac proinde infinite bonum: sed infinite bonum est infinite amabile, ac dignum infinito amore: ergo talis cognitio diuina iudicat, debere amari infinito amore tale obiectum, ac per consequens iudicat, dari talem potentiam, quæ debeat amare infinitum, ac summe tale obiectum; sed nulla est rerum natura potentia, quæ summe, infinite, & comprehensivæ possit amare Deum, præter ipsum, quia omnis amor creaturarum est finitus, & limitatus: ergo in Deo datur infinita voluntas, & infinitus amor, qui suam infinitam bonitatem, & perfectionem adæquate, & comprehensivæ amet.

14 Præterea; quia omnipotentia, vel quasi potentia passivæ correspondet potentia activa, vel quasi activa; v.g. quia ex parte creaturarum datur possibilitas, ex parte Dei correspondet potentia activa, quæ reducat talem possibilitatem in actum, & quia in Deo datur infinita intelligibilitas per modum potentia passivæ, correspondet ex parte ipsius Dei infinitus intellectus per modum potentia activa, quæ actu amet, & prosequatur cognitione ipsam, sed etiam in Deo, quatenus bonus, & infinite perfectus est datur infinita bonitas, quæ synonyme infinita amabilitas est ut late disp. de bonitate entis demonstravimus; quæ est quasi potentia passiva, ut ametur: ergo in tota latitudine entis correspondet illi aliqua potentia, vel quasi potentia activa, vel aliquis actus proportionatus tali potentia passivæ; sed actus proportionatus potentia passivæ amabili est amor, & volitio formalis, & actus proportionatus infinitæ amabilitati, ratione summe, & infinitæ perfectionis est infinita volitio, & infinitus amor; quia finitus amor non habet proportionem adæquationis, & comprehensionis cum infinita bonitate; quia finiti ad infinitum nulla datur proportio æqualitatis: ergo in tota latitudine entis datur infinita volitio, & infinitus, ac summus amor comprehensivæ amans diuinam bonitatem; sed non potest dari in creatura aliqua, ut ex terminis patet, quia actus infinitus adæquatus cum infinita bonitate non est proportionatus creaturæ: ergo talis actus formaliter datur in Deo.

15 Quatto sic argumentor, quia Deus est omnipotens, & infinite productivus, ac proinde infinita potest producere, & non dicitur infinite potest, quia actu producit quicquid potest producere Deum, cere; cum videamus multa posse producere Deum, quæ actu, & simul non produciunt, non quia ex parte creaturarum detur resistentia; quia nihil est quod possit resistere voluntati eius, sed potius dicitur

Quæst. I. Vtrum detur in Deo volunt. 287

dicitur omnipotens, quia quicquid vult, potest producere secundum illud, omnia quæcunque voluit fecit in cælo, & in terra; & illud *apientia* 12. [subest tibi, cum volueris posse;] vnde Augustinus in *Enchiridione*, cap. 96. ait: [nec enim veraciter ob aliud vocatur omnipotens, nisi quia quicquid vult, potest: ergo in Deo datur voluntas formaliter, & huic rationi supersedeo, quia de illa longius agemus *quæstione sequenti*; ad probandum dari in Deo libertatem formalem.

SECTIO II.

Ratio D. Thomæ explicatur, & defenditur.

- 16 **H**ac ratione demonstrat D. Thomas 1. p. da-
ri in Deo voluntatem, *quæst.* 19. *art.* 1. cuius verba hæc sunt. [Respondere dicendum in Deo voluntatem esse, sicut & in eo est intellectus, voluntas enim intellectum consequitur; sicut enim res naturalis habet esse in actu per suam formam: ita intellectus intelligens actu per suam formam intelligibilem, quolibet autem res ad suam formam naturalem hanc habet habitudinem, ut quando non habet ipsam, tendat in eam, & quando habet ipsam, quiescat in ea, & idem est de qualibet perfectione naturali quod est bonum naturæ; & hæc habitudo ad bonum in rebus carentibus cognitione, vocatur appetitus naturalis; vnde & natura intellectualis ad bonum apprehensum per formam intelligibilem, similem habitudinem habet, ut scilicet cum habet ipsum, quiescat in illo; cum vero non habet, querat ipsum, & utrumque pertinet ad voluntatem. Vnde in quolibet habente intellectum, est voluntas, sicut in quolibet habente sensum, est appetitus animalis; & sic oportet in Deo esse voluntatem, cum sit in eo intellectus; & sicut suum intelligere est suum, esse ita suum vel-
le.]
- 17 Quæ ratio in hunc modum ad formam reducitur; quia in omni ente datur appetitus qui sequatur formam proportionatam tali appetitui; sed in ente intellectuali datur forma intellectualis, per quam constituitur in esse intellectivi, quæ vel sit forma, vel quasi forma, seu ut melius loquar, ratio formalis intellectivi; ergo in eo datur appetitus intellectivus sequens rationem formalem intellectivi; sed appetitus intellectivus tendens in bonum apprehensum, & intelligibile, est voluntas; ergo in ente intellectivo datur voluntas formaliter; atqui Deus est summum & infinitum intelligens formaliter: ergo habet summam, & infinitam voluntatem formalem.
- 18 Aliter in hunc modum à Patre Herize formatur ratio D. Thomæ. Quæcunque res talem habet naturalem habitudinem ad suam formam, per quam cum illa caret, tendit in ipsam, & cum possidet, quiescit in ipsa: sed res intellectu prædita, est in actu per formam intelligibilem, hoc est per cognitionem, non aliter ac omnis alia res per suam formam: ergo sicut in rebus naturalibus est appetitus naturalis ad bonum, ita in rebus cognoscentibus est habitudo ad bonum apprehensum; igitur est appetitus rationalis, per quem cum habet bonum apprehensum, quiescit in illo per gaudium, cum caret eo, querit ipsum per desiderium, ac subinde in Deo ubi est intel-

lectus, ita est voluntas; sicut in omni habente sensum, est appetitus animalis.

Sed ut meum iudicium proferam, tam mea explicatio; quam explicatio Patris Herize ita enucleant mentem D. Thomæ, ut neque mea adequatè exhaustiat plenum sensum illius, neque Patris Herize explicatio, quia in corpore articuli duæ partes reperiuntur, obscuræ quidem, quarum primam mea explicatio declarat, & secundæ partis nucleum in lucem edit discussio Herize, ac proinde duæ illæ rationes ita se habent, ut amice se protegant, & foucant, & ad invicem se confirmant.

Tota difficultas huius rationis D. Thomæ consistit in hoc quod monstratur connexio necessaria inter formam intellectivam, & appetitum, ut ex tali forma appetitus per necessariam consequentiam, & illationem eruat: ego autem relicta aliis minus efficacibus quales sunt ea, quas P. Ruiz. *disp.* 1. *de volunt.* *sect.* 1. à n. 29. *vsque ad* 31. inclusive adducit, hanc meo videri efficacissimam propono, quia omne intelligens per intellectiōnem, per quam constituitur, vel cognoscit obiectum, quod est commodum, & conveniens cognoscenti, vel quod est disconveniens, & incommodum ipsi; sed bonum conveniens, & commodum alicui est amabile ab ipso, cui conveniens est, & id quod est disconveniens est odibile illi; sed id quod est amabile ab aliquo, potest amari ab ipso; quia ut supra probavimus impossibile est, ut aliquid sit capax passive vel quasi passive alicuius actus, & quod non detur capacitas activa vel quasi activa ad reducendum talem capacitatem passivam ad actum, & ideo impossibile est, ut color, & lux habeant visibilitatem, seu capacitatem passivam ut videantur ab oculis, & quod oculi non possint active videre talem lucem & colorem; ergo si id quod commodum, & bonum est mihi est capax, ut ametur, prosequatur & appetatur à me, impossibile erit, quod ex parte mea non correspondeat capacitas quasi activa, quæ amet, prosequatur, & appetat illud; & econtra, si id quod est disconveniens & incommodum mihi, est odibile, & fugibile ut ita dicam, ex eo quod natura quod sibi incommodum est, respuit, atque refugit: ergo ex parte mea debet dari capacitas activa, ut commodum amem, & incommodum, seu disconveniens fugiam, & odio habeam; sed hæc capacitas activa est voluntas, seu appetitus rationalis: ergo appetitus rationalis datur necessario ubi datur forma rationalis, cui conveniens, vel disconveniens sit bonum, vel malum. Ratio autem à priori horum est; quia omne ens inclinatur, & tendit in propriam conservationem & bonum, nam sicut intellectio tendit in verum, spirituale aut corporeum, ita inclinatio spiritualis tendit in bonum sibi conveniens v.g. in propriam perfectionem, & conservationem, quæ est maximum bonum alicuius: ideo enim grane tendit in locum infimum & leve tendit in locum supremum, utpote in proprium centrum, & regionem, quia in illo conservatur. Item in animalibus datur inclinatio ad cibum & ad potum, quæ inclinationes vocantur sitis, & fames, quia cibus, & potus sunt convenientes animali ad propriam conservationem.

Tandem, ideo aqua quando guttatim decedit, ut in rore matutino videre est, conglobatur & se ad sphericam figuram contendit redigere, habetque inclinationem ad illam, quia talis figura aptior est ad conservationem propriam. Itaque omne ens habet inclinationem ad propriam conservationem, & perfectionem: sed omne intelligens est perfectum